

Arrest, altsaa her maa den kaldes kortvarig, den er nemlig ligesaa kortvarig som den strengeste Straf, man har foreslaaet, nemlig Bindestraffen. Man har endvidere ment, at Bøiestrafpen ikke burde anvendes arbitrært, fordi det var en meget vanærende og en barbarisk Straf. Hvorvidt den er vanærende i den offentlige Mening, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg betvivler det, thi i den offentlige Mening er Bøiestrafpen ikke kjendt, og jeg er overbevist om, at meget Faa have en klar Forestilling om, hvad denne Straf i Grunden vil sige, og hvori den egentlig bestaar. At den altsaa skulde være vanærende i den offentlige Mening, kan jeg ikke ret forstaa; barbarisk er den i høert Fald ikke, dog skal jeg ikke udtale mig nærmere om disse Betegnelser. Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Blom) har givet en ret god Skilbring af Straffen. Naar man ikke maa anvende Bøiestrafpen arbitrært, fordi den er for streng, og naar man ikke vil tillade Anvendelsen af Vand- og Brødstraffen, heller ikke af mørk Arrest, fordi den er skadelig for Sundheden, bliver man reduceret til Vagtarresten og ensom Arrest. Man har altsaa da kun til sin Raadighed alle de langvarige Straffe. Da det nu i det Hele taget kun er de mindre Forseelser, der straffes arbitrært, og da endvidere de Folk, der straffes arbitrært, som oftest høre til en Klasse Mennesker, der ere meget letsindige, eller til den, som man her har betegnet som Vagabonder, vilde jo netop disse Folk idelig og idelig blive idømte de langvarige Vagtarrester, naar man ikke har de kortvarige intensive Straffe til Brug for dem. Følgen deraf vil da blive, at deres Udbannelse for det Første vil lide meget, naar de tilbringe en stor Del af deres Tjenestetid i Arresten; endvidere vil, naar en Person gjentagne Gange idømmes Vagtarrest for længere Tid, Straffen tabe det Afstrækkende for ham. Han bliver sløv overfor denne Straf, han vil føle sig ligesom hjemme i Arresten og vil foretrække Opholdet der, han vil i det Hele forfalde til Gang til Lediggang. Denne Straf vil ikke være meget søkelig for den Bedkommende i Dieblicket, men senere hen i Livet vil den virke skadelig paa ham, fordi den har gjort ham til Lediggænger. Et tredie Hensyn, der ogsaa taler imod, at man altsaa hyppig anvender Vagtarrest, er det, at man paa mange Steder har Mangel paa Arrestlokaler, selv her i Kjøbenhavn føles dette undertiden haardt. Af disse Grunde maa jeg altsaa holde paa Bøiestrafpen som en Straf, der saavel kan idømmes ved Krigsretten som ogsaa komme til Anvendelse uden Dom. Man har ment, at Bøiestrafpen ikke er let at egevere, fordi den forlanger særlige Arrestlokaler, og at det især skulde være Tilfældet, naar der var Mangel paa Arrestlokaler enten allerede i Fredstid eller da navnlig i Krigstid, men Bøiestrafpen kan netop egeveres omtrent i ethvert Lokale, som kan isoleres og holdes lukket. Der behøves slet ingen videre Forberedelser dertil;

altsaa i enhver Kaserne vil man kunne indrette et eller andet Lokale, hvor denne Straf kan afholdes. Jeg maa derfor endnu engang sige, at jeg tror, at det vil blive en Gevinst for Hæren, naar denne Straf kunde blive indført. Naar man ikke vil have nogen af de tidligere enten anvendte eller foreslaaede Straffe, tror jeg ikke, det er muligt at finde nogen anden, der er bedre; jeg har idetmindste forgjæves søgt i andre Landes Straffelove efter en saadan og jeg har opfordret Folk til om muligt at udfinde en anden intensiv og kortvarig Straf, men Alt har været forgjæves. — Om den saakaldte Silseparagraf skal jeg ikke udtale mig nærmere; den har været saa meget omtalt, at jeg ikke tror, at der kan være noget synderligt Nyt at sige. Jeg kan dog ikke bifalde, hvad det ærede 7te Medlem for 1ste Kreds (Blom) sagde om den, at den nemlig gjerne kunde udelades. Jeg tror, at det er nødvendigt at bevare Paragrafen, thi selv om jeg er overbevist om, at aldrig Noget vil klage over, at han ikke er bleven hjulst, vil det dog kunne være skadeligt, naar det ikke udtrykkelig var bestemt, at den Undergivne skal hilse sine Overmand og sine Foresatte; det kunde ellers give Anledning til, at modvillige Personer netop benyttede sig deraf, for at demonstrere mod de Overmand eller Foresatte, som de ikke holdt af. For Resten har denne Paragraf altid det Gode, at den tvinger Manden til at være opmærksom, naar han er ude, og paa den Maade stærker hans Opmærksomhed, hvilket er heldigt for hans Udbannelse som Soldat. — §. 32 har atter idag været gjentagne Gange omtalt, og jeg kan ikke negte, at jeg kun med stor Betænkelse vil kunne tiltræde den; thi ogsaa jeg finder, at der er en hel Del uklart i denne Paragraf; der staaer, saaledes som ogsaa den ærede første Landssthingsmand for 2den Kreds (Haffner) igaar bemærkede, her i Paragrafen, at den, der fjernes fra sin Afdeling, skal betragtes som forlods udtagen til fortsat Tjeneste. Hvorledes dette skal forstaaes, og hvorlænge han skal holdes til fortsat Tjeneste, er ikke ganske klart, naar man ser hen til, at det skal være en Tillægsstraf. Ved Fodfolket kan Mandstabet af Novemberholdet holdes 5 Maanedes til fortsat Tjeneste, af Aprilholdet 2½ Maaned, ved Artilleriet, Rytteriet, Ingenieurregimentet og Garden endogsaa indtil et Aar. Samme Forseelse vil saaledes kunne faae en meget forskjellig Tillægsstraf ved de forskjellige Afdelinger, naar de altid skulde holdes den længst mulige Tid til fortsat Tjeneste i deres Waaben, nemlig ved nogle kun paa 2½ Maaned og ved andre paa et helt Aar; Noget nærmere derom maatte derfor udtales i Paragrafen. Endvidere maatte det være bestemt, hvorhen Manden skulde sendes, naar han blev fjernet fra sin Afdeling. Sluttelig har jeg kun endnu at gjøre en Bemærkning til en Udtalelse, der faldt, jeg tror fra det ærede 7de